

Evangelikus Kántorlevél

— Szerkeszti: Finta Gergely —

A 16. Bach Hét megnyitó beszéde

Johann Sebastian Bach zenéje nem zene, művészete nem művészet, réges-rég maga mögött hagyta e sápadt zenetörténeti kategóriákat.

Hangja a kinyilatkoztatás erejével megszólaló istenbizonyíték. Az egyedül hiteles nyelv. És ne féljünk a kizárólagosságtól, mert minden művészi vállalkozás és művészi alkotás csak olyan mértékben nagy és jelentős, amilyen mértékben a Teremtő örökkévalóságát képes megragadni és ábrázolni.

Ez az egyedüli mértékegység. Csak ez nevezhető művészetnek. A többi csupán hangulat, kompromisszum és végső soron árulás. Jelentéktelen nemlétező. Nemlétező, mert a hitelesség pecsétjét magán nem viseli, s mert metafizikai súlya nincsen.

Metafizikai súlya pedig azért nincsen, mert az emberről szól. Csakhogy az ember megismeréséből, egyéni céljainak kiteljesítéséből semmi sem következik, de az Isten megismerésének jutalma a teljesség. Ezért tagadta meg Bach makacsul, hogy bármiféle önéletrajzi anyagot szolgáltatson a kor híres zene-teoretikusának és elméletírójának, Johann Matthesonnak, készülő életrajzgyűjteményéhez, hiába kérte tőle több mint húsz éven át ezt a hozzájárulását. Mert Bach nem hitt az élet nyüzsgésében, változatosságában, az érvényesülésben, és mert méltatlannak tartotta, hogy úgymond belső vívódásaira, titkos énjének feltárására és ehhez hasonló hitványságokra pazarolja a legszentebbet, a művészetet.

De igenis hitt abban, hogy az élet, a létezés, mindig, mindenhol és állandóan változatlan és örök. Az öröklét állandósága. Az állandóság örökléte. Ezért jegyezte fel bibliájába a Krónikák könyvéhez (2Chr 5,13): „Bey einer andächtigen Musique is allezeit Gott mit seiner Gnade Gegenwart.” Az imádkozó, áhítatos zenében Isten kegyelme mindenkor jelen van.

Bach zenéjében —Isten kegyelmének ajándékeként— Pál apostollal szólva, nem tükör által, homályosan, hanem színről-színre láthatóvá válik, ami láthatatlan, és hallhatóvá lesz, ami hallhatatlan, ezért művészete a legtökéletesebb zene és zenéje a legtökéletesebb művészet, ahogyan Pilinszky János írja: „mintha Isten szívverését hallanánk.”

Engedjük hát közel magunkhoz és öleljük szívünkhöz a mester hangjait, mert Johann Sebastian Bach művészetének közelében lenni nem zenehallgatás, hanem felkészülés az örökéletre!

Kamp Salamon

(Elhangzott 2005. június 6-án este 7 órakor a Deák téri evangélikus templomban)

A somogyvámosi ökumenikus énekkar

A 2004 tavaszán a Deák téri evangélikus templomban megrendezett szkolatalálkozáson nagy sikerrel szerepelt a somogyvámosi ökumenikus énekkar. Karnagyát, Seregi Lászlót arra kértem, hogy mutassa be kórusát az olvasóknak.

F. G: Elsőként hadd kérdezzek tanulmányaidról. Milyen út vezetett Somogyvámosra?

S. L: Egy Mátészalka melletti községben, Kocsordon nőttem fel. Tizennégy éves koromig egyáltalán semmiféle kapcsolatom nem volt a zenével. Általános iskola után a Debreceni Református Kollégiumba kerültem, ahol beiratkoztam az évközi kántorképző tanfolyamra, pusztán csak azért, mert tetszett az orgona hangja. Itt kezdtem kalandozásaimat a muzsika birodalmában, Kurgyis András és Berkesi Sándor keze alatt, rendhagyó módon nem állami zeneiskolában, így a zenei műveltségem eleve az egyházzeneben gyökerezik. Zeneiskolába csak az érettségi után iratkoztam be, hogy zongorázni és szolfézst tanuljak. A kántorképzőt ekkor sem hagytam abba, ekkor a nyári tanfolyamokat látogattam. Egy év zeneiskola után felvételiztem a nyíregyházi Művészeti Szakközépiskolába, szolfézs-zeneelmélet szakra. Fehérné Székely Ildikó volt a főtárgy-tanárom, aki egyben a Bessenyei György Tanárképző Főiskola ének-zene tanszékvezetője is volt. Ő javasolta egy év után, hogy felvételizzek a tanárképzőre. Itt 1998-ban diplomáztam ének-zene-hittanár szakon. Mivel Nyíregyházán hittanár szakot —amikor kezdtem— csak a Szent Athanáz Görög Katolikus Hittudományi Főiskola működtetett, az itt eltöltött évek alatt lehetőségem nyílt behatóan megismerkedni a görög katolikus liturgikus zenével is. A Főiskola liturgikus kórusában énekelve nagyon sok szertartáson vettünk részt, Rómától Máriapócsra át Szatmárnémetiig. A kórus Gebri József karnagy vezetésével működött. A kóruséneklés, a kórusmunka a főiskola éve alatt került igazán közel hozzám, alkalmanként több kórusba is jártunk egyszerre, de a Nyíregyházán egyébként is virágzó vokális kultúra nagy szerepet játszott abban hogy ezt a pályát választottam.

A diploma után egy évig voltam Létavértesen általános iskolai ének-zene tanár, majd egy rövid ideig a debreceni Szent József Gimnázium tanára és kollégiumi nevelője. Ekkor vonzottak a családi szálak a Dunántúlra, Somogy megyébe. Így lettem a lengyeltóti Fodor András Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola szolfézs és hangszeres előképző tanára. A tanulást nem fe-